

НИКОЛАЙ РАЙНОВ ЧЕТИРИМА БРАТЯ

chitanka.info

Живял един беден човек, който имал четирима синове. Като пораснали, той им казал: — Деца, време е да отидете да видите широкия свят. Аз съм беден, няма що да ви оставя, ами се стегнете за път, научете занаят и си изкарвайте хляба.

Синовете се простили с баща си и тръгнали. Вървели, вървели, стигнали на един кръстопът, дето се събирали четири пътя. Най-големият брат казал:

— Хайде, братя, да се разделим и подир четири години пак ще се съберем, за да видим кой какво е научил.

И тръгнали братята на различни страни по четирите пътя. Най-големият, като вървял, срещнал един човек, който го попитал отде иде и какво мисли да прави.

— Искам да науча някакъв занаят — рекъл.

— Ела подире ми — казал непознатият човек, — аз ще те науча на лесен занаят.

— На какъв занаят ще ме научиш? — попитал момъкът.

— Ще те науча да крадеш.

— Хубав занаят! Утре ще ме хванат, ще ме хвърлят в тъмницата, а оттам — на въжето. На такъв ли занаят ще ме учиш?

— Не, приятелю! — рекъл непознатият. — Аз ще те науча да открадваш онова, което никой друг не може открадва, па ще можеш и да се скриваш, та никой да не те познае.

Момъкът се съгласил и тръгнал подире му. За четири години станал такъв сръчен крадец, че можел да задигне каквото поиска, без да го усетят.

Вторият брат, като вървял, срещнал друг човек, който го попитал отде иде и какво мисли да прави. Той му отговорил:

— Тръгнал съм да уча занаят.

— Тогава ела след мене. Ще те направя звездоброец. От тоя занаят по-добър няма, защото всичко по света ще ти бъде известно. Нищо не ще може да се укрие от тебе.

Момъкът тръгнал подире му. Той станал голям звездоброец. На раздяла майсторът му подарил един далекоглед и му казал:

— През тази тръба ще можеш да виждаш всичко, което става по небето и по земята.

Третият брат, като вървял, срещнал един войник, който го попитал:

— Къде отиваш, приятелю?

— Отивам да се уча на занаят — отвърнал момъкът.

— Ела подире ми, аз ще те науча да стреляш и да се биеш.

Момъкът отишъл. За късо време той изучил военните работи и станал отличен войник. На тръгване майсторът му подарил пушка и му рекъл:

— Тази пушка няма да те излъже: в каквото и да се прицелиш, ще го улучиш.

Най-малкият брат, като вървял, срещнал също човек, който го попитал накъде отива и какво мисли да прави.

— И аз не знам какво да правя. Търся да науча занаят.

— Тогава ела да те направя шивач.

— Шивач ли? Да бода хиляда игли за пара? Гладен ще ходя, ама шивач не ставам.

— Хей, момче! — казал непознатият. — Моето шивачество е друго. Аз ще те науча да шиеш не само платове и шаяци, ами и дърво, па и желязо. Ще те науча тъй изкусно да шиеш, че шевът да не се познава.

Момчето отишло подире му и за късо време станало изкусен шивач. На тръгване майсторът му дал една игла и му казал:

— На ти тази игла; с нея ще можеш да ушиеш каквото поискаш: и платове, и шаяци, и дърво, и желязо.

След четири години братята се срещнали на кръстопътя. Здрависали се и си тръгнали за дома. Баща им, като ги видял, много се зарадвал. Вечерта всеки разказал как е научил занаята си.

— Добре, добре — казал бащата, — утре ще видим кой какво е научил.

На другия ден момчетата седнали с баща си под едно дърво пред къщата, а той погледнал към дървото и казал на втория си син: „Видиш ли там, на дървото, онова гнездо? Кажи ми, колко яйца има вътре?“

Звездоброецът взел тръбата си, погледнал нагоре и казал: „Пет яйца.“ Тогава бащата се обърнал към най-големия и му рекъл:

— Донеси ми онези яйца, без да подплашиш птичката, която лежи върху тях.

Изкусният крадец майсторски се покачил на дървото, извадил яйцата изпод птичката, без да го усети тя, и ги занесъл на баща си. Оня

взел яйцата, турил по едно на четирите ъгъла на масата и едно в средата, па казал на третия си син:

— Сега с един удар ще счупиш всички яйца все по наполовина. Хайде да видим!

Войникът замахнал с една сабя и разцепил всички яйца по на две равни части.

— Сега иде твоят ред — рекъл бащата на четвъртия — да ни покажеш изкуството си.

Изкусният шивач завчас зашил разцепените яйца, а крадецът ги занесъл на дървото. Той ги турил под птичката, без да го усети тя, и подир два дена се излюпили птиченца с червеничко по шията.

— Много хубаво — казал бащата. — Виждам, че не сте си изгубили времето напразно. Сега никой не ви знае, но може да се случи да покажете изкуството си, та всеки да разбере какви майстори сте станали за четири години.

И наистина, по едно време се разнесла мълва, че царската дъщеря била грабната от змей. Царят се разплакал и се чудел какво да прави. Най-последно заповядал да обадят по цялото царство, че който сполучи да я отърве, ще стане царски зет. Четиримата братя си рекли: „Ето за нас работа“ — и се приготвили да отидат да отърват царската дъщеря.

— Аз ей сега ще разбера къде е — рекъл звездоброецът и погледнал през тръбата си.

— Ето я, че седи на една скала сред морето, а змеят я пази. Идете и поискайте от царя кораб, па да идем да я отървем.

Царят им дал кораб. Тръгнали братята по морето към скалата. Като приближили, гледат: царкинята седи на един голям камък, а змеят спи, сложил главата си на коленете й.

— Не смея да стрелям — казал войникът, — да не би да убия и царкинята.

— Чакайте, аз ще свърша тая работа — казал крадецът.

И тутакси дебнешком се покачил на скалата, измъкнал царкинята изпод змея, без да усети той, и я донесъл в кораба. Сетне обърнали кораба да се върнат в столицата.

Змеят, като се събудил, видял, че царкинята я няма. Той се разфучал — страх да те обземе. По едно време съгледал кораба в сред морето и полетял да го настигне. Но войникът грабнал пушката и като

се примерил и изгърмял, змеят се търкулил близо до кораба. Ала преди да умре, чудовището се сгърчило и ударило тъй силно кораба, че го счупило. Братята и царкинята щели да се удавят, ако не бил шивачът. Той се заловил, та зашил кораба дъска по дъска и пак заплували нататък.

Царят, като се научил, че братята си идат заедно с царкинята, излязъл да ги посрещне. Корабът спрял на брега. Царкинята целунала ръка на баща си и му разправила как я избавили от змея. Тогава царят казал на братята:

— Сега един от вас ще ми стане зет. Решете помежду си кой да бъде.

Завързала се препирня между братята кой да стане царски зет. Звездоброецът настоявал:

— Ако аз не бях видял царската дъщеря, вие нищо нямаше да направите; аз трябва да стана царски зет.

— Ами ако аз не бях я измъкнал изпод змея, вие какво щяхте да сторите? — казал крадецът. — На мене се пада да бъда царски зет.

— Ако пък аз не бях убил змея, той всинца ви щеше да глътне — рекъл войникът. — Мое е правото да стана царски зет.

— Я не се препирайте! — казал шивачът. — Ако не бях аз да зашия строшения кораб, всички щяхте да загинете. Ето защо аз трябва да стана царски зет.

Царят слушал, слушал, па казал:

— Виждам, че всеки има право да ми стане зет, но като не можете да вземете дъщеря ми всички, никой няма да я вземе. Затуй като награда ще ви дам по една част от царството си. Тъй най-добре ще ви се отплатя.

И братята се съгласили.

„Вместо да се караме — рекли, — по-добре да вземем наградата, която ни дава царят.“

Дал им царят по една част от царството си и братята заживели с баща си честит живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.